دریچه

خانواده قربانیان آتش‌سوزی جمهوری پس از ۲ سال:

دائم می‌گویند «پرونده در حال رسیدگی است»

● **شرق:** چند روز دیگر دومین سالگرد یک حادثه تلخ در تاریخ تهران است؛ حادثه‌ای که در آن اهالی شهر شاهد سوختن و سقوط دو زن از طبقه پنجم یک ساختمان در خیابان جمهوری بودند. حادثه‌ای که دو سال پس از وقوع و با وجود دستور پیگیری و ورود بلندپایه‌ترین مقامات کشور، هنوز نه مقصر آن مشخص شده و نه دیه‌ای به خانواده قربانیانش پرداخت شده است. دو زنی که در این حادثه جانشان را از دست دادند، کارگران یک کارگاه تولید پوشاک بودند که پس از بالاگرفتن آتش در کارگاهشان راه فرار نداشتند و به همراه چند نفر دیگر از همکارانشان، به امید نجات و راه فرار از پنجره‌های ساختمان بیرون آمده بودند. این قسمت ماجرا، یعنی نحوه رسیدگی و کمک نیروهای آتش‌نشانی، تجهیزاتی که آوردند و زمان اقدامشان همان بخشی است که آتش‌نشانی و شهرداری درباره آن شک دارند و گویا هنوز هم با مراجع قضائی به نتیجه نرسیده‌اند. در هر صورت آنچه مردم در آن لحظه‌ها دیدند و گویا در فیلم‌های منتشر شده بود، نشان می‌دهد این دو زن از شدت آتش و داغ‌شدن لبه‌های دیواره پنجره‌ها دیگر توان ایستادن نداشته‌اند و از امداد هم ناامید شده بودند، از سوی دیگر نردبان خودروهای آتش‌نشانی هم که در محل حاضر شده بودند به‌موقع باز نشدند و هیچ تشک نجاتی هم برای این دو زن پهن نشد تا آنها در نهایت از دیواره‌های داغ و آتش، بر کف سرد پیاده‌روی جمهوری سقوط کرده و از بین بروند. فارغ از حواشی بعدی این ماجرا مانند اخباری که نشان می‌داد مدت‌هاست شرکت آتش‌نشانی تجهیزات مرتبط خودروهای خود را برای تعمیرات و به‌روزرسانی نکرده است، تصاویر تلفن‌های همراه شهروندان حاضر در این محل تا مدت‌ها دست‌به‌دست می‌شد و این حساسیت در افکار عمومی باعث نوعی مطالبه عمومی از مسئولان شد، به شکلی که حتی رئیس‌جمهور دستور رسیدگی و پیگیری ابعاد مختلف آن را داد. شهردار تهران، مجموعه خود را موظف به پاسخ‌گویی و برخورد با فرد خاطی احتمالی اعلام کرد و قول داد در دو هفته گزارشی از حادثه آتش‌سوزی خیابان جمهوری ارائه شود. در ادامه معصومه آباد، عضو شورا در صحن علنی، گزارشی را ارائه داد و در آن تقصیر را از آتش‌نشانی دور کرد. او در بخشی از این گزارش تأکید کرد در زمان بروز اشکال برای بالابر آتش‌نشانی، هیچ‌کدام از قربانیان از پنجره آویزان نشده بودند. به‌هرروی پس از این ماجرا به دستور بازپرس پرونده، از رئیس ایستگاه آتش‌نشانی مربوطه و آتش‌نشان اپراتور خودرو آتش‌نشانی حامل نردبان نجات درباره این ماجرا سؤال می‌شود و اعضای شورا خواستار پیگیری این موضوع می‌شوند، اما گویا این پیگیری بیش از اندازه به درازا کشیده و هنوز نتوانسته‌اند مقصری را دراین‌میان بیابند. در همین حال دو روز پیش سعید شریف‌زاده، رئیس سازمان آتش‌نشانی و خدمات ایمنی شهر تهران در خبری کوتاه اعلام کرده دیه جان‌باختگان حادثه آتش‌سوزی خیابان جمهوری از سوی بیمه آتش‌نشانی به حساب دادگستری واریز شده است، اما پرونده این حادثه هنوز به سرانجام نرسیده و مقصر یا مقصران آن مشخص نشده‌اند. رضا حق‌نظری، برادر یکی از قربانیان حادثه آتش‌سوزی در خیابان جمهوری روز گذشته در گفت‌وگو با خبرنگار «شرق»، پرداخت دیه به خانواده خواهر خود را رد کرد و گفت: از پرداخت دیه به دادگستری بی‌اطلاع است و در آخرین مراجعه برای پرونده هم صحبتی درباره این موضوع نشده است. وی گفت: از زمان وقوع حادثه تا به حال پیگیری‌ها ادامه داشته، اما به نتیجه نرسیده و در هر بار مراجعه ما به مقام قضائی اعلام می‌شود «پرونده در حال رسیدگی است». حدود پنج ماه قبل نیز بازپرس این پرونده تغییر کرده و بازپرس جدید هم همان مطلب قبلی را به ما می‌گوید و هیچ اطلاعات جدیدی نداریم. پیش‌تر فردی به عنوان وکیل موضوعات این پرونده را دنبال می‌کرد، اما انصراف داد و ما خودمان موضوعات را پیگیری می‌کنیم. تا جایی که می‌دانم ابتدا شهرداری مسئولیت این حادثه را به گردن مسئول کارگاه انداخت تا او دیه را هم پرداخت کند، اما گویا این فرد هم اعتراض کرده و به‌این‌ترتیب ماجرا پیچیده‌تر شده است. برادر این قربانی حادثه خیابان جمهوری به این بلاتکلیفی اعتراض دارد و می‌گوید: کسی خود را مسئول پاسخ به ما نمی‌داند و در این مدت تنها خانم فاطمه دانشور، عضو شورای شهر تهران با خانواده ما و خانواده قربانی دیگر این حادثه ارتباط مستمر داشته است.

«صفاپوینده» درگذشت

● **شرق:** صفا پوینده، مدیرعامل مؤسسه کارآفرینی و خیریه «آوای ماندگار» و یکی از بنیان‌گذاران این مرکز توانمندسازی دروازه‌غار، بعد از تحمل یک دوره طولانی بیماری سرطان روز یکشنبه درگذشت. صفا پوینده از سال ۱۳۸۰ ابتدا در حوزه توانمندسازی کودکان در وضعیتی دشوار با انجمن حمایت از حقوق کودکان همکاری می‌کرد و سپس از سال ۸۶ آوای ماندگار دروازه‌غار را به‌منظور توانمندسازی زنان و دختران محله دروازه‌غار تأسیس کرد. وی از سال ۱۳۷۹ آموزش کودکان کار را در محله دروازه‌غار آغاز کرده بود.

معاون رئیس‌جمهوری در امور زنان و خانواده در گفت‌وگو با «شرق»:

تفاهم‌نامه معاونت زنان و سازمان ملل قانونی بود

معاون رئیس‌جمهوری در امور زنان و خانواده به ادعای رئیس فراکسیون زنان اصولگرا در گفت‌وگوی اختصاصی با روزنامه «شرق» مبنی بر اینکه «تفاهم‌نامه معاونت امور زنان و صندوق جمعیت سازمان ملل یک برجام کوچک زنانه بود» واکنش نشان داد.

شهیندخت مولاوردی با بیان اینکه یک‌بار برای همیشه به ادعاهای زنان اصولگرای مجلس مبنی بر اینکه معاونت زنان ریاست‌جمهوری برخلاف اصل ۷۷ قانون اساسی عمل کرده است، پاسخ می‌دهد، توضیحاتی را به خبرنگار «شرق» ارائه داد.

دولت جمهوری اسلامی ایران و صندوق جمعیت ملل متحد، پنجمین برنامه کشوری را براساس اولویت‌های برنامه پنجم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی کشور و همچنین نتیجه ارزیابی چهارمین برنامه کشوری، تدوین و برای دوره ۹۰-۱۳۹۴ به تصویب رساندند. این برنامه، به کوشش کارشناسان فنی در جهت کمک به رفع نیازها و با توجه به ویژگی‌های فرهنگی- اجتماعی کشور تهیه شده و به توافق و امضای طرفین رسیده است. همچنین مقرر گردیده است در این برنامه، منابع مورد نیاز به منظور دسترسی به اولویت‌های ملی، در اختیار کشور قرار گیرد.

به‌دنبال تصویب برنامه یادشده، کمیته راهبری به‌عنوان بالاترین مرجع تصمیم‌گیری با ریاست مشترک وزارت امور خارجه و صندوق جمعیت ملل متحد و شرکت دستگاه‌های دولتی ذی‌ربط تشکیل شده است. هدف از تشکیل این کمیته؛ هماهنگی، هم‌افزایی و نظارت بر اجرای برنامه و اطمینان از مسئولیت‌پذیری، شفافیت و مالکیت کشوری است؛ همان‌طورکه در چارچوب کمک‌های توسعه‌ای ملل متحد در ایران نیز ذکر شده، مالکیت کشوری، احترام کامل به ارزش‌های مذهبی، فرهنگی، اجتماعی و قوانین جمهوری اسلامی ایران، مدیریت مبتنی بر نتایج و استفاده صرف از آمارهای رسمی به‌عنوان اصول حاکم بر همکاری دولت و صندوق جمعیت ملل متحد به شمار می‌آیند.

معاونت امور زنان و خانواده نیز به‌عنوان یکی از سازمان‌های دولتی، در برون‌داد پنجم برنامه کشوری، شریک اجرائی محسوب می‌شود. برنامه کاری مشترک معاونت امور زنان و خانواده و صندوق جمعیت در ۲۱ خردادماه سال ۱۳۹۳ به امضا رسیده است؛ اما این برنامه کاری، مستمسکی برای اعتراض نمایندگان اصولگرای مجلس شده است.

شهیندخت مولاوردی درباره این اعتراضات می‌گوید: «لازم می‌دانم در پاسخ به انتقاداتی که خانم‌های نماینده، درباره برنامه کاری‌ای که با صندوق جمعیت ملل متحد امضا کردیم؛ همچنین درباره تفاهم‌نامه‌هایی که با دستگاه‌های اجرائی در چارچوب ماده ۲۳۰ منعقد کردیم توضیحاتی را ارائه کنم. اول اینکه ماده ۲۳۰ در برنامه پنجم توسعه، مصوب خود مجلس است و فقط راهی که در این ماده جلوی ما گذاشته شده، انعقاد تفاهم‌نامه است. دولت (به‌ویژه معاونت) در ۱۴ محور موظف است که اقدامات قانونی خود را در قالب انعقاد تفاهم‌نامه همکاری مشترک با دستگاه‌های اجرائی انجام دهد؛ درحال‌حاضر انتقادی که بر ما وارد شده این است که می‌گویند ماده ۲۳۰ برنامه پنجم اجرا نشده و فقط چند تفاهم‌نامه امضا شده است. سؤال من این است که ماده ۲۳۰ چگونه باید اجرا می‌شد؟ جز انعقاد تفاهم‌نامه چه کار دیگری باید توسط ما انجام می‌شد؟»

معاون امور زنان و خانواده رئیس‌جمهور تأکید کرد: «پیشنهاد من این است که این خانم‌های محترم نماینده، یک‌بار ماده ۲۳۰ را به دقت مطالعه کنند و ببینند محتوای این ماده چه هست و از ما چه می‌خواهند و چه راهی را جلوی پای ما گذاشته‌اند. ما در این مدت، بیش از ۱۹ تفاهم‌نامه همکاری با دستگاه‌های اجرائی داشتیم، بیش از ۲۳ موافقت‌نامه تبادل و در بیش از ۴۳ پروژه مشارکت داشتیم که الان به‌مرور، گزارش پیشرفت آن را دریافت می‌کنیم».

نکته

پیشنهاد من این است که این خانم‌های محترم نماینده، یک‌بار ماده ۲۳۰ را به دقت مطالعه کنند و ببینند محتوای این ماده چه هست و از ما چه می‌خواهند و چه راهی را جلوی پای ما گذاشته‌اند

مولاوردی افزود: «رئیس فراکسیون زنان مجلس ادعا می‌کنند که ماده ۲۲۷ قانون برنامه پنجم توسعه اجرا نشده است. گفتنی است در این ماده چون موضوع تدوین سند امنیت زنان و کودکان در روابط اجتماعی بود، وزارت کشور مکلف شد طبق استعلامی که از سوی سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی صورت گرفت، آن را تدوین کند و پیش‌نویس این سند، اسفند ۹۳ به معاونت ارائه شد».

این حقوق‌دان در ادامه با اشاره به اینکه بعد از بررسی‌هایی که انجام شد و اظهارنظرهایی که در کمیسیون لوایح دولت صورت گرفت، قرار شد این سند راهبردی با لایحه تأمین امنیت زنان در برابر خشونت که معاونت در دست بررسی داشت، ادغام شود که این هم به دلیل آنکه ماهیت سند با لایحه خیلی متفاوت است، مورد توافق قرار نگرفت و بنابراین قرار شد عملیاتی‌کردن سند راهبردی موضوع ماده ۲۲۷ قانون برنامه پنجم توسعه به برنامه ششم توسعه موکول شود و در آن سند تنفیذ شود؛ از سوی دیگر معاونت در حال نهایی‌کردن بررسی خود به منظور ارائه لایحه جامع تأمین امنیت زنان در برابر خشونت است که خشونت‌ها و انواع تدابیر را در بر گیرد. در نشست جبهه متحد زنان اصولگرا و کارآمد (به نقل از خبرگزاری فارس) ایرادی که خانم رهبر گرفتند این بوده که وقتی از معاونت درباره ماده ۲۲۷ سؤال می‌کنیم، می‌گویند مجلس باید درباره اجرای آن نظارت داشته باشد. من نمی‌دانم منظور خانم رهبر از این جمله نامفهوم و مبهم چیست که به این شکل آن را مطرح کرده‌اند.

معاون امور زنان و خانواده رئیس‌جمهور با اشاره به بحث دوم فراکسیون زنان اصولگرای مجلس شورای اسلامی خاطرنشان کرد: «بحث دیگری که ایشان مطرح می‌کنند و درباره‌اش به‌عنوان یک کشف شاخص بارها سخن گفته‌اند و می‌گویند، بحثی است که ما در نشست‌های دوره‌ای‌مان که با فراکسیون زنان داشتیم، گزارش دادیم. این نشست‌های دوره‌ای در راستای تعامل با این فراکسیون ماهی یک‌بار به صورت چرخشی برگزار می‌شد. ماجرا این است که ما یک برنامه کاری مشترک را آن هم در چارچوب برنامه کشوری پنج‌ساله جمهوری اسلامی ایران با سازمان ملل متحد با دفتر صندوق جمعیت ملل متحد امضا کردیم؛ یعنی این پنجمین برنامه کشوری بود که در ایران به اجرا درآمده، ما هم آخرین برون‌داد این برنامه هستیم، پنج دستگاه دیگر پیش از ما این قرارداد را امضا و اجرا کرده‌اند و مجلس تازه متوجه شده که ایران تابه‌حال پنج برنامه کشوری داشته و برنامه کاری امضا می‌کند! با وجود آنکه ما گزارش امضای این برنامه‌های کاری را داده بودیم، این دوستان بررسی کردند و به این نتیجه رسیدند که طبق اصل ۷۷ قانون اساسی باید به تصویب مجلس می‌رسیده است. کاری هم به این ندارند که پنج دستگاه دیگر این برنامه کاری را امضا می‌کنند. وزارت کار، بهداشت، دانشگاه تهران، مرکز آمار، هلال احمر و... همه اینها در این برنامه کشوری شرکای اجرائی ما هستند و بخش مربوط به خودشان را اجرا می‌کنند، اما برای فراکسیون سؤال اصلی این است که چرا فقط معاونت زنان برنامه کاری خود را به امضای مجلس نرسانده است!؟»

مولاوردی تأکید کرد: «من به عنوان کسی که تخصصم حقوق بین‌الملل است و چندین واحد حقوق معاهدات پاس کرده‌ام و می‌دانم که این برنامه کاری اصلا نیازی به تصویب مجلس ندارد و رویه موجود در کشور ما هم در این سال‌هایی که با سازمان ملل همکاری شده نشان داده که طبق اصل ۷۷ هیچ‌کدام از این برنامه‌های همکاری به امضای مجلس نرسیده است، چراکه جزء موافقت‌نامه‌ها و قراردادهای بین‌المللی قلمداد نشده‌اند تا به تصویب مجلس برسند، کاملا حقوقی به این اعتراض پاسخ دادم. هرچه ما توضیح دادیم، از ما اصرار بود و از آنها انکار که باید معاونت این برنامه کاری را به تصویب مجلس می‌رساند. این دوستان ادعا می‌کنند معاونت زنان حتما اطلاعات محرمانه کشور را در اختیار سازمان ملل قرار داده است». وی در ادامه با اشاره به اینکه فاطمه رهبر در نشست خبری خود اعلام کرده است که معاونت زنان با دریافت پول دوربین‌هایی را در تمام مراکزی که آنها می‌خواهند نصب کنند و مدارکی را به آنها ارائه دهند که در مرحله اول ۵۰۰میلیون تومان پول گرفتند و آن را به چند ان.جی.او دادند، تصریح کرد: «ایشان معاونت را با مراکز انرژی هسته‌ای اشتباه گرفته‌اند؛ چراکه در بخش دیگری از این نشست خبری خانم رهبر ادعا کرده‌اند تفاهم‌نامه معاونت امور زنان و صندوق جمعیت سازمان ملل یک برجام کوچک زنانه بود».

معاون امور زنان و خانواده رئیس‌جمهور در پایان افزود: «باید توضیح بدهم که کل اعتبار این برنامه کاری، ۵۰۰ میلیون تومان بوده و ما با آن نقشه اطلس وضعیت زنان را تدوین کردیم و چند ورک‌شاپ (کارگاه) آموزشی برگزار کردیم و همچنین یک سفر مطالعاتی هم به فنلاند انجام شد. خانم رهبر به عنوان نایب‌رئیس کمیسیون اصل ۹۰ می‌گویند مرکز پژوهش‌های مجلس و کمیسیون اصل ۹۰ کار ما را خلاف قانون اعلام کرده و پرونده را به قوه قضائیه فرستاده‌اند اما اصلا خبر نداریم چون بالاخره باید یک رونوشتی به ما ابلاغ می‌شده و ما اصلا در جریان نیستیم که این برنامه کاری خلاف قانون اعلام شده است و هیچ ابلاغی به ما صورت نگرفته است و فقط از طریق مصاحبه‌های خانم رهبر با خبرگزاری فارس از این موضوع مطلع شده‌ایم».

همان‌طور که در گزارش مرکز پژوهش‌های مجلس بر آن تأکید شده است به نظر می‌رسد «روشن‌نبودن دقیق سازوکار انعقاد تفاهم‌نامه همکاری مشترک با نهادهای بین‌المللی سبب بروز این چالش گشته است» که این معاونت در پاسخ ارسالی به معاون‌اول پیشنهاد رفع ابهام به منظور ایجاد وحدت رویه توسط دستگاه‌های اجرائی دراین‌زمینه توسط معاونت حقوقی ریاست‌جمهوری را ارائه داده است که هم‌اکنون در دستور کمیسیون اجتماعی دولت قرار دارد.

ادامه از صفحه ۱۶

کارنامه ضعیف مجلس درباره آسیب‌های اجتماعی

بی‌شک جلسات کارشناسی و برنامه‌ریزی بسیاری نیز در این راستا انجام گرفته است؛ ولی در نهایت نتیجه‌ای که حاصل شد، ضرب معضل اجتماعی در مضرب ۱۰ است که آماری تأسف‌بار را عرضه می‌کند. چندی پیش بود که عضو محترم کمیسیون اجتماعی مجلس در مصاحبه‌ای تأکید کرده بودند که مجلس نهم بیشترین حساسیت را روی موضوع آسیب‌های اجتماعی داشته است و بیشترین طرح‌های مبتنی بر پیشگیری را مصوب کرده؛ ولی جای سؤال است که چگونه خروجی این طرح‌ها و تصمیمات، به افزایش آماری منجر شده که البته به گفته رئیس کمیسیون محترم اجتماعی مجلس هنوز نمی‌توان بر دقیق‌بودن آن صحه گذاشت.

باید بی‌اغراق گفت که نبودِ نظام جامع آمار در آسیب‌های اجتماعی به‌عنوان یکی از آفت‌های پژوهش‌های اجتماعی است و باید تحقیقات دوره‌ای و ادواری در زمینه آسیب‌ها انجام و آمارها دائما به‌روز شود؛ ولی متأسفانه درجامعه ما این افکار به ذهن متبادر شده که ارائه آمارها منجر به ایجاد فضایی سیاه می‌شود یا به دلایل امنیتی از ارائه آمار خودداری می‌شود و مسئولان تصور می‌کنند اگر آمار تورم، اعتیاد، طلاق و دیگر آسیب‌ها و ناهنجاری‌های اجتماعی و اقتصادی اعلام شود، موجب سوءاستفاده می‌شود؛ درصورتی‌که ابزار کار پژوهشگران و محققان جامعه‌شناس، آمارها است و البته تکیه بر آمارهای درست است که منجر به قانون‌گذاری متناسب با شرایط واقعی اجتماع می‌شود.

آنچه به نظر می‌رسد اینکه اکنون ما پس از گذشت ۳۷ سال از انقلاب اسلامی باید با شجاعت بگوییم که با یک‌معضل در مسائل آسیب‌های اجتماعی روبه‌رو هستیم که باید چاره‌ای برای آن اندیشید و عملکرد سال‌های قبل نشان می‌دهد که دیگر نباید آزموده را آزمود.

مسئولان کشور تاکنون طرح‌های بسیاری را در زمینه آسیب‌های اجتماعی اجرا کرده‌اند؛ اما هیچ‌کدام موفق نبوده است؛ چراکه اکثر قوانین و مصوبات مبنی بر اجرای طرحی ضربتی برای پاک‌سازی موقت پیرامون اجتماعی‌مان بوده؛ درحالی‌که آسیب‌های اجتماعی یک‌شبه پدید نیامده است که قانون‌گذار تصور کند با برخوردی قضائی یا انتظامی می‌تواند به پیشگیری و کاهش آن بپردازد. آسیب‌های موجود در شهر نشانه هستند؛ نشانه‌هایی که به ما می‌گویند در زمینه اجتماعی بسیار غفلت کرده‌ایم. تأملی بر وضعیت اجتماعی کشور، به‌ویژه در حوزه آسیب‌های اجتماعی و جرائم نشان می‌دهد که در برنامه‌های قبلی توسعه‌ای و رویکرد قانون‌گذاری مجالس پیشین نتوانسته‌ایم در این حوزه موفقیت‌هایی کسب کنیم که باید این اعتراف تلخ را داشته باشم که در حوزه آسیب‌های اجتماعی شرایط ما بدتر هم شده است. جالب توجه آن است که اکنون دولت محترم در برنامه ششم توسعه از برنامه‌ای برای کاهش ۲۵درصدی آسیب‌های اجتماعی در ظرف مدت پنج سال سخن گفته است که به نظر می‌رسد با کمی دقت‌سنجی باید گفت که شاید در نگارش این احکام شرایط واقعی جامعه مدنظر قرار نگرفته است. آنچه به نظر می‌رسد؛ اینکه درحال‌حاضر فقط باید سعی کنیم روند روبه‌رشد آسیب‌های اجتماعی را در کشور کنترل کنیم، نه اینکه در چنین شرایطی به دنبال کاهش ۲۵درصدی آن در پنج سال باشیم که در این مسیر بهتر است به جای تدوین برنامه‌هایی عریض و طویل که خروجی لازم را در حل مسئله نخواهد داشت، با افزایش سواد مجازی و رسانه‌ای جامعه، به‌ویژه نوجوانان و جوانان، حساسیت مردم را نسبت به آسیب‌های اجتماعی افزایش دهیم. امروزه آسیب‌های اجتماعی درِ خانه خیلی از افراد جامعه را زده است، این در حالی است که ما در این حوزه رویکردهای قهری و قضائی را هم امتحان کرده و در آنها موفق نبوده‌ایم پس باید بدانیم نمی‌توان این حوزه را با زور مدیریت کرد؛ چراکه در حوزه نرم، برخورد سخت جواب نخواهد داد و این مستلزم نیازسنجی مبنی بر واقعیت نمایندگان مجلس در حوزه قانون‌نویسی مناسب است که بتواند به سیاست‌های اجرائی تأثیرگذار مبدل شود؛ اما با کمال تأسف باید گفت عملکرد نمایندگان مجالس پیشین در دو دوره اخیر در نگریستن به موضوع آسیب‌های اجتماعی فارغ از نگرش کارشناسی و به‌تبع آن، تصویب قوانینی بدون ضمانت اجرائی بوده است و این مهم همه ما را در برابر آیندگان‌مان مسئول می‌کند.

خبر

معاون آموزشی وزیر علوم:

بازنگری ۹۸ درصد رشته‌های علوم انسانی به پایان رسیده است

● **شرق:** دکتر مجتبی شریعتی‌نیاسر، معاون آموزشی وزیر علوم، تحقیقات و فناوری، در گفت‌وگو با «شرق» درباره بازنگری رشته‌های علوم انسانی گفت: «بازنگری تقریبا ۹۸درصد رشته‌های علوم انسانی به اتمام رسیده و تنها دودرصد از این رشته‌ها که مراحل بازنگری را دیر شروع کرده بودند هنوز به اتمام نرسیده است». وی در ادامه افزود: «احتمالا در یک یا دوماه اخیر بازنگری این دودرصد نیز به اتمام می‌رسد».

۱۶ هزار کتاب کمک آموزشی به دست دانش‌آموزان زابلی می‌رسد
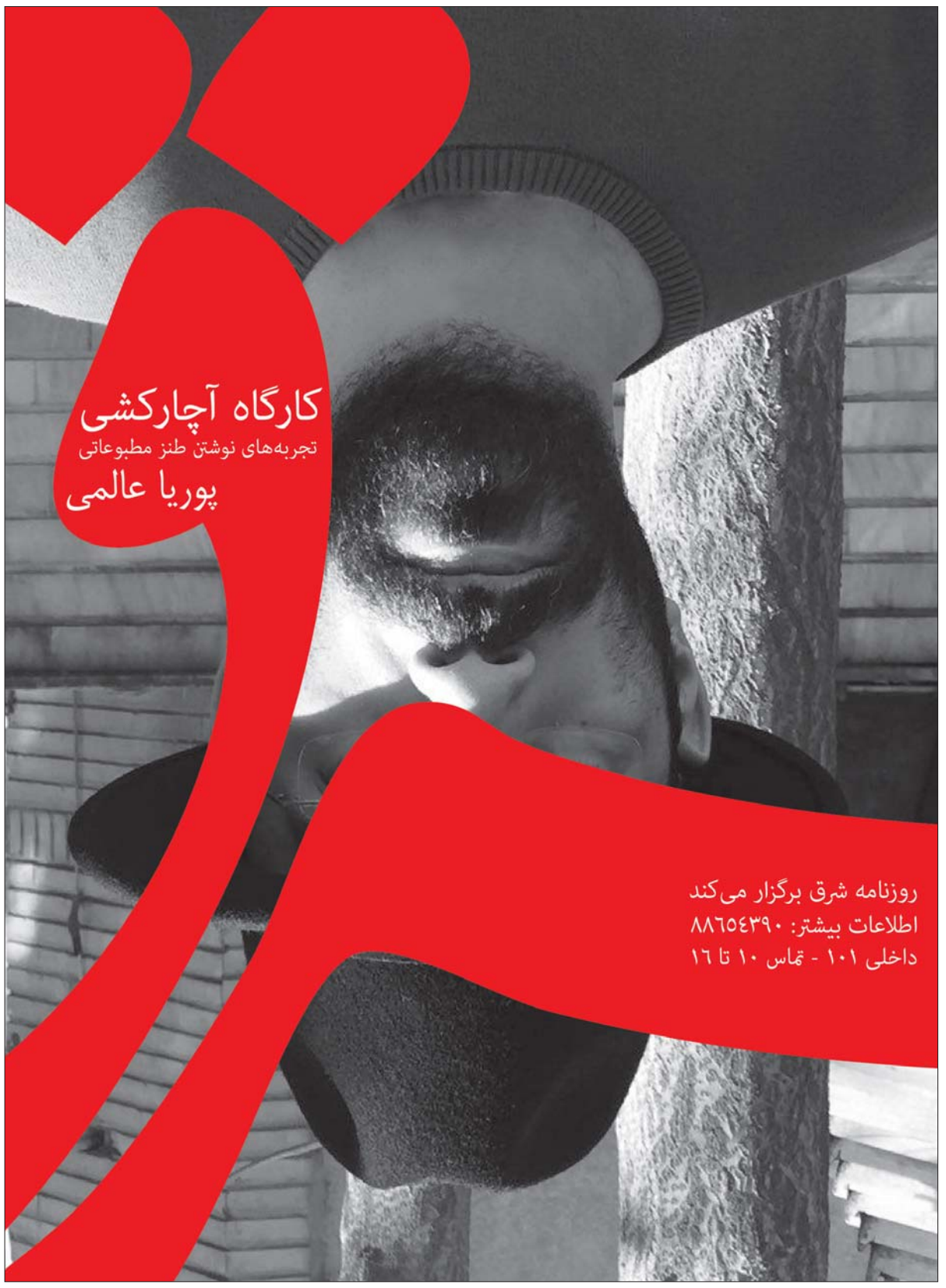
● **شرق:** ۱۶هزار جلد کتابی که حدود یک‌ماه پیش، توسط ناشران کمک‌آموزشی برای توزیع میان دانش‌آموزان مناطق محروم زابل به این شهرستان فرستاده شده بود، روز چهارشنبه توزیع می‌شود. دکتر هامون سبطی، مسئول انجمن فرهنگی ناشران، در گفت‌وگو با «شرق» با اعلام این خبر گفت: ما این کتاب‌ها را ماه پیش فرستادیم اما اتفاق خوبی که افتاد این بود که دانشجویان دانشگاه زابل این کتاب‌ها را دسته‌بندی کردند، هر بسته مشخص است که به درد دانش‌آموز چه مقطع و چه سالی می‌خورد و کامیون‌های حاوی این بسته‌ها کل زابل و حومه این شهرستان را پوشش خواهند داد. سبطی در ادامه با بیان اینکه ۹۵ درصد این کتاب‌ها را کتاب‌های کمک‌آموزشی دربر می‌گیرند، افزود: «البته در کنار این کتاب‌ها چند مورد کتاب عمومی، تاریخی و فرهنگی نیز قرار گرفته‌اند». مسئول انجمن فرهنگی ناشران درباره جرقه این اتفاق عنوان کرد: «جرقه این کار مربوط به اولین جلسات هیأت‌مدیره جدید ناشران فرهنگی بود. کار معمولی که در هیأت‌مدیره انجام می‌شد، برگزاری نمایشگاه و فرستادن کتاب به زندان‌ها بود، ما تصمیم گرفتیم به‌جای برگزاری نمایشگاه بگذاریم یک‌باره صددرصد تخفیف بدهیم اما کتاب را به دست نیازمند کتاب برسانیم، دوم اینکه شایستگی و تشنگی را هم بتوانیم در وجود فرد احساس کنیم. دلیل انتخاب سیستان هم محرومیت زابل و حومه آن بود».